

sammen paa Hjemmet under alle Forhold«. Men jo dybere man trænger ind i Spørgsmaalet om Statens og Kommune-styrets egentlige og rette Opgave, jo mere bliver man klar over, at denne netop væsentlig er af bevarende, opholdende og især *fordelende* (distribuerende) Art, medens de produktive Nyskabelser bør overlades det private Initiativ. Naar den moderne Stat og Kommune ingenlunde har holdt sig denne Regel efterrettelig, saa er dette ikke noget Bevis for at Reglen er urigtig — men snarere for, at vort offentlige Styre paa mange Punkter har grebet fejl og er kommen paa skæbnesvangre socialistiske Afveje. Der er dem, der mener, og næppe uden Grund, at det ikke bør hedde »den socialistiske *Fremtidsstat*«, men den socialistiske *Nutidsstat*«, fordi vi i vort offentlige Liv og indenfor alle Partier staar i Socialisme til Halsen, idet Grænsen mellem det enkelte Hjems Ret og Statens er ved at udviskes til Skade for et sundt Samfundsliv. Visse konservative Partiers Raab om »*Toldbeskyttelse*« er ligesaafuldt som de Liberales Krav om den *uniformerede Statsskole* og Socialisternes Forlangende om offentlig *Børnebespisning*, *Kommunal-drift* og *Statsproduktion* sikre Vidnesbyrd om, at man ikke har forstaaet at drage Grænsen rigtig mellem den Enkeltes Virkeomraade og Statens.

Saafermt det kunde lykkes os at finde gode Former for Optagelse af *Kvindekønnets* særlige aandelige Egenskaber i vor offentlige Styrelse, vil vi vistnok derigennem erholde Hjælp til at opnaa en klarere og sikrere Erkendelse af, hvor hine Grænser rettelig skal drages. I Stedet for efterhaanden, som det nu sker, at omskabe Stat og Kommune til socialistiske Pensions- og Forsørgelsesanstalter for os alle, kunde det maaske da lykkes os at vende tilbage til den forstandige og i bedste Forstand konservative Tanke om *Ret-Stat*en, hvor Styrelsens Opgave alene er regulerende og fordelende, men ikke direkte pro-

ducerende, og hvor intet andet Fællesskab findes mellem de Enkelte end de frie Sammenslutninger og den naturlige Gruppering, som Forholdene til enhver Tid maatte skabe. Kunde Kvindens Deltagelse i vort offentlige Liv virke til dette Formaaals Fremme, vilde det være en uhyre Kulturvinding for os alle. Og det er da paa høje Tid, at vi skrider til at give Kvinderne Magt og Myndighed lige med Mændene i Stat og Kommune.

Men — der er et »men« her, som slet ikke ellers er kommen frem i den offentlige Drøftelse af Kvindevalgretsproblemet, og som jeg anser det for min særlige Opgave, paa given Anledning, at drage frem ved denne Lejlighed. Naar mange frisindede Mænd, trods det ovenfor sagte, alligevel ikke er saa begejstrede for at skaffe Kvinderne samme Valgret som Mænd, saa er det af en helt særlig Grund, den nemlig — at vi ikke synes, at den saakaldte »*almindelige Valgret*«, som Mændene for Tiden har, er af videre Værdi for Folket i sin nuværende Skikkelse, og at det derfor næppe er ret megen virkelig Kamp værd at skaffe vore Kvinder den samme nogenlunde værdiløse almindelige Valgret, som vi Mænd nu har!

Dette agter jeg her at paavise gennem en kort Fremstilling af, hvor daarligt vort nuværende Valgsystem til Stat og Kommune evner at opfylde sin Mission: at udfinde de til Styrelsen bedst egnede, saa at Repræsentationen kunde blive et tro Spejlbillede af det Folk, som den skulde »repræsentere«.

Lad os tage vor Statsrepræsentation, Rigsdagen. Lad os for Klarheds Skyld i Tanken afskaffe Landstinget (skønt dette Thing efter min Mening *ikke behøver* at være den Hindring for Folkets Vilje, som det undertiden har været) og tænke os det nuværende Folkething som eneste Lovgivningsmyndighed. Er dette Things Fler-tal da for Tiden et tro Udtryk for det danske Folk? Valgtallene giver Svaret: *næppe*